

2020. június 4.

A trianoni békediktátum aláírásának 100. évfordulója

A magyar Országgyűlés "a történelmi Magyarország területét szétdaraboló és a magyar nemzet harmadát idegen államok fennhatósága alá szorító, 1920. június 4-én aláírt békediktátum 100. évfordulójára emlékezve" 2020. évet a Nemzeti összetartozás évének nyilvánította.

A Nemzeti Összetartozás Emléknapján az elmúlt 7 esztendő **HATÁRTALANUL** kirándulásainak képeivel és úti beszámolóival emlékezünk.

Egy kirándulás számokban

Felvidék

2013.05.

Meg lehet-e osztani a megoszthatatlant? Ez a már-már filozófikusnak tűnő kérdés motoszkált a fejünkben, amikor arra vállalkoztunk, hogy megosztjuk tapasztalatainkat egy felejthetetlen közös élményről.

A szombathelyi Zrínyi Ilona Iskola tanárai és diákjai célként tűzték ki, hogy a Határtalanul országos pályázat lehetőségeit kihasználva végiglátogadják a környező országokban fellelhető szóránymagyarságot. Persze ehhez az kellett, hogy a pályázatot meg is nyerjék. Így történt ez tavaly és az idén is, így a hetedik évfolyam számára újra lehetőség nyílt világot látni.

Közös tanakodás után arra jutottunk, hogy rendhagyó módon, a számok segítségével „leltározzuk” élményeinket. 54 hetedikes diák, négy kísérő tanár és két kísérő szülő indult 2013. május 23-án az iskola előtti parkolóból. A busz kerekei 1650 km-rel lettek „öregebbek”, a mi lábaink pedig majd húsz km-rel edzettebbek a négy nap alatt.

16 helyszínt látogattunk meg, köztük Pozsonyt, az egykori országgyűlések városát; Deáki románkori kis templomát, ahol a magyar nyelvtörténet egyik legfontosabb okmányát, a Halotti Beszédet őrizték; a Pálffyak bajmócai, Disney-filmbe illő, elképesztő gazdagságú kastélyát, kertjében Mátyás király fájával. Megmászunk nyolc várat, így saját bőrünkön tapasztaltuk meg, milyen fizikai kihívást jelentett egykor ezek megtartása vagy bevétele.

A „vámpírgrófnő”, Báthory Erzsébet várának romjairól letekintve mi is a világ úrnőinek éreztük magunkat. Hagytunk jelet geo-catching ponton, láttuk a Duna-Morva összefolyását. Programunk fénypontja a gimesi magyar alapiskolában az ott tanuló negyven magyar diákkal eltöltött délután volt, ahol 9:6-ra megnyertük a focimeccset. Mindeközben 13 tanulói kiselőadás hangzott el. Esténként pedig fáradtan tértünk nyugovóra a négyágyas „retro-úttörőtáborban” Kubricán. Ezernél is több fotón örökítettük meg mindezt, így képi élményeink is „Határtalanok”.

Határtalanul - Székelyföldön a szombathelyi zrinyisek

2015.05.

Szép hagyomány a Szombathelyi Zrínyi Ilona Általános Iskolában, hogy a Határtalanul-program keretében magyarokat látogatunk külföldön. Még jó két héttel a kirándulás után is nehéz megszólalni, összegezni, hiszen még annyira frissek mindenkiben az emlékek, benyomások, érzések. Már biztos szemmel tudunk visszatekinteni arra, mit is kaptunk ettől az úttól, mert hogy életre szóló dolgot kaptunk mindannyian, az biztos.

Feledhetetlen lesz számunkra Robi, az idegenvezető, aki azt mondja magáról, ő „harcos”, s ezt meg is értettük és át is éltük, mikor a közelmúlt zászló-ügye kapcsán a jogos düh érződött a szavaiból. Ő nem szuperfegyverekkel harcol, hanem a szavaival, az érzéseivel, a humorával, minden fegyvernél lefegyverzőbb emberségével. Nem csoda, hogy már az úton bejelölte ismerősnek a tárasság java, s mindenki vele akart szelfizni.

Feledhetetlen volt a viperás ember a mohos tőzeglápban, akiről ma sem tudjuk teljes bizonyossággal, igazat mondott-e, vagy csak ijesztgetett bennünket a medvével, de halálra röhögtük magunkat a szövegein, miközben ott bóklásztunk.

Feledhetetlenek számunkra a gyergyószentmiklósi vendéglátók, nemcsak a finom, ízes ételek miatt, hanem mert természetes egyszerűséggel az egész életüket elénk tárták, ha komolyan kérdeztünk és kíváncsiak voltunk rájuk. Ráadásul a panzió falait díszítő fényképek tanúsága szerint ők sem mindennapi nők: egyikük megmászta a Kilimandzsárót, négy hónap alatt átszelte Afrikát, szóval ő is egy harcos.

Feledhetetlen Ali bácsi, az örmény templomból, aki a figyelemben nem ismert tréfát, de dalra fakadt, ha szépen megkértük.

Feledhetetlen az az ösbizalom, ami a Bőjte Csaba által létrehozott árvaházban szíven ütött bennünket. Az ott élő gyerekek olyan mérhetetlen szeretettel és bizalommal fogtak kézen az első percben, hogy mi magunk is meglepődtünk. Kezdeti félszégünk után azonban együtt játszottunk, hintáztunk velük, lovagoltattuk őket, beszélgettünk.

És persze feledhetetlenek a tájak, ahol mindenki érezhette, milyen kicsik is vagyunk valójában az ölelő hegyek, a mélységes tavak, a meredek sziklafalak tövében. Robi szerint a hegy azért van ott, hogy megmásszák, hogy felmenjenek a tetejére, mint ahogy mi is tettük, és legyalogoljanak újra a völgybe. A városból, ahol megszálltunk, indult Eröss Zsolt, hegymászó is még nagyobb hegyek felé; a csúcson, amit mi is láttunk, gyakorolt. Döbbenetes volt ott állni a gimnázium előtti emléktáblájánál, hisz pár éve személyesen találkozhattunk vele Szombathelyen, iskolánkban.

Bejártunk templomokat, próbára tettük magunkat a csíksomlyói Mária-zarándokút egy parányi szakaszán, sétáltunk híres székely városokban, múzeumokban ismerkedtünk a Székelyföldön ma is elevenen élő régi létformákkal, mesterségekkel.

Meglátogattunk számos magyar emlékművet: 1848-as kopjafaerdő- emlékhelyet, százéves fák által őrzött írói sírt, temetőkertet, ahol éppen (mily nem véletlen!) sorfalat álltunk egy halottas menetnek, átérezve ezzel az elmúlás fájdalmát kicsiben. És persze büszkék voltunk azokra a halottakra, akik ma ott nyugszanak. Akik magyarok voltak, híresek, hozzátettek valamit az egyetemes és az európai műveltséghez. S a buszon is volt néhány megható pillanat, amikor a versek, viccek, kiselőadások sorában valaki úgy tudta elmondani azt a pár sort, hogy csend lett, és megértettünk valamit abból, miért és mire büszke nép a székely.

Sok-sok élmény, kb. félezer fotó, fénykép, egy véletlenül, de jó szívvel elajándékozott elsősegélyláda, egy lassan aláírásokkal megtelő kargipsz, a bizonyosság, hogy a medve nem játék, sok érdekes szó, amire rácsodálkoztunk és az érzés a szívünkben, hogy ide vissza kell menjünk – ugye?

Idén harmadik alkalommal vettünk részt a Határtalanul pályázaton, melynek keretében 54 tanuló és hat tanár látogatott 5 napos kirándulásra Erdélybe, Székelyföldre. Megismertük Székelyföld jellegzetes tájait: a Fogarasi, Gyergyói-havasok magashegyeit és a köztük húzódó völgyeket; a völgyekben keletkezett krátertavakat; az egyedülálló mohos tőzegláp növényeit. Történelmi ismereteinket bővítettük a székelység híres íróinak (Tamási Áron, Wass Albert, Orbán Balázs) emlékhelyeinél, műveik segítségével megismertük a jellegzetes székely észjárást, a székely-tudatot, megtapasztaltuk a hagyományok megőrzésének fontosságát. A Házsongárdi temetőben láthattuk, mennyi híres, tudós embert adott a magyarság az európai és egyetemes művelődésnek. Idegenvezetőnk előadásából megértettük, miért fontos a magyarság megtartása. A Mária-kegyhelyen megérezttünk valamit az emberfeletti erők jelenlétéről.

Nemzeti öntudatunk kiteljesítésében, a határon túli magyarok sorsának megismerésében nagyon sokat léptünk előre az út és programjai által.

Miért jó magyarnak lenni? – Erdély a Zrínyisek szemével

2016.05.

13-14-évesen természetesnek tartottam, hogy az vagyok, aki vagyok, hogy Magyarországon élek. Sem előnynek, sem hátránynak nem éltem meg ezt. Ma, tanárként néha azt tapasztalom, hogy furán vagyunk magyarok. Vagy szájhősökként üvöltjük a magyarságunkat, vagy kicsit félve említjük, melyik országból is jöttünk, ha megkérdezik. Az én magyarságomat a világban tett utazásaim erősítették meg, tették helyre. Pedagógusként ezt az élményt, ezt a lehetőséget akarjuk megadni a nálunk tanuló közel 50 hetedikes diáknak akkor, amikor minden évben 5 napra felkerekedünk, hogy a Határtalanul program keretében ellátogassunk Erdélybe.

Az idén különösen sűrű program várt ránk. Kulturális városnézés közben Ady és író társai mellé telepedtünk le Nagyváradon; Segesváron a diáklépcsőn sorfalat állva Petőfi-verset szavaltunk; Kolozsvárott a házsongárdi temetőben megrendülten olvastuk a sírköveken álló nagy magyarok neveit.

Izmaink és kitartásunk próbája volt a tordai sóbányába való leereszkedés, s az azt követő sziklatúra a tordai hasadéokban. A lelkünk is megrendült, amikor gyergyószárhegyi gyermekotthonban a tiszta szeretet ajándékát kaptuk az ottani gyerekektől, ráadásul megérkezett Bőjte Csaba ferences szerzetes is - az otthonok kitalálója és működtetője -, akinek minden mondatát lázasan jegyzeteltük a fejünkben lévő jegyzetfüzetbe, hogy később valóban papírra vethessük, és eltegyük útmutatónak.

Egy véletlen ismeretség folytán részt vehettünk a gyergyóújfalui Magyar Hetek rendezvénysorozat fergeteges néptáncbemutatóján és az azt követő táncházban. Csernakeresztúron pedig a helyiek világraszóló vendégszeretetét kaptunk, amely annyira megfogott bennünket, hogy sok gyerek tervezte elhozni ide családját, szüleit is.

Vajdahunyadi testvériskolánkban történelemórának beillő idegenvezetésben részesültünk.

A program értékelése során minden évben megkérdezzük a diákok véleményét az utazásról. Az idén számunkra különösen fontos mondatok születtek önismeretről, társakról, az erdélyi magyarokról:

„Kitartanak amellet, hogy magyarok. Olyan szokásokat tartanak meg, amelyeket mi, itt Magyarországon elhanyagolunk. „

„ Ott a hegyek ölelésében voltam, itthon a betonhegyek várnak. Gyönyörű volt a természet!”

„Hihetetlen nagy szívük van, és rendkívül figyelmesek.”

„ Ha tehettem volna ottmaradtam volna a gyermekotthonban.”

„Nagyon meghökkentő, hogy külföldön vagy, de az anyanyelveden tudsz beszélni.”

„ Őket látva sokkal többet tudtam meg a szülőházamról.”

„Ott az emberekben óriási szeretet van.”

„ Ez az egész út egy összetartozás – mi is jobban összetartoztunk, mint a suliban. Ők pedig ápolják a mi kultúránkat is.”

„ Hogy magyar vagyok, arra még büszkébb lettem az út során.”

Mintha haza érkeztünk volna...

2017.05.

Gyönyörű táj, ámulatba ejtő hegyek, völgyek, csörgedező patakok és magyar nyelven megszólaló emberek. Mintha nem is léptük volna át a határt, mintha haza érkeztünk volna...

Határtalanul-program keretében immár ötödik alkalommal utazhatott a Szombathelyi Zrínyi Ilona Általános Iskola hetedik évfolyama. Várakozással és izgalommal teli készülődés előzte meg utunkat, kutattunk, úti könyveket bújtunk. Sokan sokfelé jártunk már, de mindenki először indult a Kárpátok, Erdély irányába.

Autóbuszunkon utazva nagyon vártuk, hogy a határt átlépve változzon a táj, lássuk a hősipkás hegyeket, találkozzunk csavaros észjárású székellyekkel.

Tordai hasadék... már a neve is rejtélyes legendára utal. Valóban kettészakadt a hegy, utat adva Szent László menekülésének. Most mi jártuk végig a kacskaringós, vadregényes ösvényt a patak partján. A szurdokvölgyet körülölelő hatalmas sziklafalak között igazán aprónak éreztük magunkat. Kerestük és meg is találtuk Szent László pénzét.

Ámulatba ejtett bennünket a tordai sóbánya szépsége, csillogása, a tükörsima fekete falak, a kanyargós járatok. Ám ahogy egyre beljebb és lejjebb haladtunk, rájöttünk, hogy a szépség mögött a falak sötét titkokat rejtnek. Titkokat emberekről, akik erejüket felülmúlva

dolgoztak e bányában, titkokat sorsokról, amelyek a külvilágtól messze, a sötétség birodalmába lettek elzárva. Hátborzongató élmény volt.

Rövid időt tölthettünk a nagyvárad Kanonok sor oszlopai között, de jókor érkeztünk. Egy kultúrprogram közepébe csöppenve először hallottunk magyar szót, s láttunk magyar néptáncot. Ady Endre szobra mellett is megpihentünk néhány pillanatra az utcán, s igyekeztünk a költő „Körös-parti Párizsának” minden illatát, hangulatát magunkba szippantani, hiszen indulnunk kellett tovább. Bánffyhunyadra érkeztünk, ahol megnéztük Európa egyedülálló kazettás mennyezetű református templomát, a kalotaszegi mintával díszített kézi szőtteket. Körösfőn megemlékeztünk Vasvári Pálról, és ismeretséget kötöttünk helybéliekkel, akik azonnal az utcára jöttek csoportunkat meghallva. Örültek nekünk, magyaroknak.

Torockó valóban Erdély gyöngyszeme, ezt magunk is tapasztaltuk. A faluba érve varázsos hangulat fogott el minket a kétablakos, fehérfalú, takaros házak láttán. Mintha megállt volna az idő, a modern világ szerencsére alig hagyott nyomot a falucska történelmi báján. Bár a Székelykő mögött kétszer felkelő napot nem láthattuk, a hegyet megmásztuk.

Anna néni, torockói szállásadónk hamar szívébe zárt bennünket, és szívesen mesélt a helybeliek életéről, mindennapjairól. A helyi gasztronómiába is belekóstolhattunk: Somodi kalács került asztalunkra a vacsoránál, a reggelinél pedig üdítő menta teával vártak bennünket. Nemcsak ízes finomságával, hanem ízes beszédével is meglepett bennünket az utcai kürtőskalács-árus, aki a kedvünkért jó korán kelt, hogy frissen sütött, gőzölgő csemegéjét vihessük útravalónak.

Leküzdöttük a mélységtől és magasságtól való félelmünket, önmagunkat. Megmásztuk a Székelykőt, ami egy lélek-kirándulással is felért. Igazi kihívás volt a túra, út közben sokszor megálltunk és visszafordultunk volna, de mindig nyúlt felénk egy segítő kéz, jött egy bátorító mosoly. Továbbmentünk, s a hegytetőt elérve már tudtuk: megérte. A magyar zászló mellett állva éreztük, itt is magyarok vagyunk.

A lefelé út sem volt kalandoktól és megpróbáltatásoktól mentes. Akkor sem adtuk fel, amikor már úgy éreztük, minden erőnk elszállt. Kitartásból, önfegyelemből és segítőkészségből jelesre vizsgázott minden túrázó.

Negyedik napunk is mozgalmas volt: sétáltunk Gyulafehérváron, majd Vajdahunyad felé vettük utunkat, s meg sem álltunk a híres Hunyadi-várig. Éppen filmforgatás volt, így a vár falai és a korabeli díszletek között lépkedve valódi időutazást tehattünk. Hazafelé Aradon még megálltunk, hogy közösen elénekeljük a magyar Himnuszt a vértanúk emlékművénél. Torokszorító pillanat volt. Nehéz szívvel hagytuk magunk mögött Erdélyt, és mindazt, amit adott számunkra.

Utazás ... nemcsak Erdélybe, hanem a lelkünkbe is. Sokat tanultunk magunkról és másokról. Kitartóbbak, összetartóbbak lettünk. Megtapasztaltuk azt is, milyen nehéz és egyben felemelő érzés magyarnak lenni Magyarország határain túl.

Lelkünk részévé vált ez a kirándulás, a táj, az emberek, az átélt, közös pillanatok, élmények, amelyekről még most is nehéz beszélni, annyira megérintettek bennünket.

Ide biztosan vissza kell még térnünk... egyszer.

Ízelítő Erdélyből

2017.09.

Szeptember 19-e álmos hajnalán 56 csillogó szemű zrinyis diák foglalta el helyét a buszon. Végre elindulhattunk a várva várt erdélyi utazásra! A lelkesedés órákon át ébren tartott mindenkit.

Kora délelőtt értünk Nagyszalontára, ahol idegenvezetőnk, Árpád várt ránk, aki igazi kincsnek bizonyult a négy napban. Sétánk során megcsodáltuk Kossuth Lajos, Arany János szobrát, megtaláltuk a költő egykori iskoláját, ahol tanult és tanított. Arany szülőházának megtekintése különleges élményt nyújtott: az udvaron álló gémeskút, a sarokban álló kemence, a korabeli használati tárgyak, könyvek, ágyneműk...Sétánk a Csonka-toronyhoz „Arany János Emlékmúzeumához” folytatódott. Útközben egy érdekes óriási falfestmény vonzotta a szemünket: Arany János és Petőfi Sándor, a magyar költészet két halhatatlan alakjának képe ott, ahol először találkoztak...

A Királyhágónál gyönyörködtünk a fenséges tájban. Bánffyhunyadi a XIII. századi templom megragadó volt barnára mázolt bútorzatával, 112 táblából álló kazettás famennyezetével. De ami igazán a szívünkhöz szólt, az gróf Széchenyi István gondolata, amely a szószerk mögött, egy táblán olvasható: „Senki ember ne akarja megváltoztatni vagy éppen elpusztítani egy nemzet nyelvét!” Fáradtan utaztunk tovább Gyaluba, a víztározóhoz, a Tárnica-gáthoz. Ahogy odaértünk, azonnal megértettük, hogy ez a mesterséges tó miért oly kedvelt kirándulólhely. Csodás környezet, csend, nyugalom, fantasztikus látvány... Ezt követően érkezünk Kolozsvárra, első szálláshelyünkre, ahol ízletes ételek, tiszta, szobák, kedves házigazdák biztosították, másnap újult erővel vágjunk neki a következő napnak.

Reggeli után kényelmes túrafelszerelést öltöttünk, hisz úticélunk a Tordai-hasadék volt. „A vulkáni alkotás egyik legbámulatosabb remeke: itt egy hegylanc tetejétől a talpáig kettérepedve.” Másztunk a meredek fal szikláin, lépcsőin, csodáltuk a Hesdát-patakot, növényvilágát, ritka madarait és még Szent László pénzéből is sikerült gyűjtenünk. Torda fő látnivalója az évszázadok óta működő sóbánya. Ez volt következő állomásunk. Az érdekes előadás után először gyalogosan, majd a panorámalift segítségével jártuk be a bányát. Megnéztük a földalatti tavat, a sóceppköveket, lehetőség volt minigolfozni, biliárdozni, ping-pongozni, tekézni, de legnagyobb élményt az óriáskerék nyújtotta. Ezután Torda városában tettünk rövid sétát a hirtelen lezúduló esőben.

Harmadik napunk programját Kolozsváron, a házsongárdi temetőben kezdtük. Felemelő pillanatokot élünk át, amikor megkoszorúztuk Apáczai Csere János sírját, és szalagot helyeztünk el Kós Károly és Dsida Jenő sírjánál. Jó volt látni, hogy a gyerekek is értették, átérték, hogy miért is vagyunk itt. Kolozsvári városnéző sétánk során megnéztük a Babes-Bolyai egyetemet, Báthory István elméleti liceumát, a Farkas utcai református templomot, fényképeztünk a főtéren is. A legnagyobb élményt Szent Mihály temploma, Mátyás király szobrával nyújtotta. Sétánk utolsó állomásaként megnéztük Mátyás király szülőházát.

Kihasználva a gyönyörű időt, utunkat Torockószentgyörgy felé vettük. Szikrázó napsütésben másztunk fel Erdély egyik legimpozánsabb középkori várának romjaihoz, ahonnan sok-sok élménnyel értünk Torockóra. Első utunk az árvaházba vezetett. Nehéz sorsú gyermekeknek nyújt biztonságot ez az otthon, ahol melegszívű, önzetlen emberek figyelnek rájuk, segítik őket. Megható élmény volt. Szállásunk is ebben a kis magyar faluban, jellegzetes fehér falú házakban volt.

Házigazdáink nagy szeretettel, ízletes vacsorával vártak. Kirándulásunk negyedik napját a Néprajzi Múzeumban kezdtük, ahol gyönyörködhattunk a híres torockói népviseletben, festett bútorokban, háztartási eszközökben, vasművességhez használt tárgyakban, régi fényképekben. Nagyvárad felé indultunk haza. Először a püspöki székesegyházat tekintettük meg Szent László szobrával, ahol elhelyeztük szalagunkat. Majd a püspöki palota szépségében gyönyörködtünk. E négy nap emléke örökké megmarad, s talán a kedv is ahhoz, hogy visszatérjünk.

A tenger mindent visz

2018.05.

Szeptemberben Erdélyben, májusban Horvátországban jártunk. Mindkettő feledhetetlen élmény volt, az utóbbiról szól e beszámoló.

Első napunkon a Karlovacko sört ugyan nem kóstoltuk meg Karlovachban, de a Josephine sétány emlékoszlopán örömmel fedeztük fel szülővárosunk, Szombathely nevét is. Itt megtekintettük a nagyszerű épségben maradt Zrínyi-Frangepán várat, és megemlékeztünk iskolánk névadójáról, Zrínyi Ilonáról is, aki nemcsak hős várvédő volt, hanem igazi szülő, pedagógus, hiszen a tíz év alatt - míg gyermekeit nevelhette, taníthatta -, olyan mélyen el tudta bennük ültetni az önfeláldozó élet magjait, hogy azok később az ugyan osztráknak nevelt, de a magyar szabadságtörekvések élére álló fia, II. Rákóczi Ferenc szívében virágoztak ki.

Aztán Zadarban csoda várt ránk. Nem az óváros, bár az is lenyűgöző a maga eredetiségében, mintha több száz évvel visszamennénk a történelemben, mikor utcáin sétálunk. A csoda a tengerparti móló, mely zenél! A móló falába fűrt folyosók egy-egy lyukban végződnek a sétány járdáján, mint egy elfektetett orgona. Így a tenger hullámai, hangokat gerjesztenek, s valami földöntúli, bálnadalhoz, szirénénekhez hasonló melódiát hoznak létre. Órákig elhallgattuk volna, olyan megnyugtató!

Estére érkezünk szállásunkra, a Neretva folyó és a tenger drámai találkozásánál, sziklaóriások között megbúvó Omisba. A további napokon innen indultunk Splitbe, Klissza várába és Dubrovnyikba.

Splitben a halpiac sok(k)színű kínálata láttán többen ujjongtak, néhányan az orrukat fogva menekültek. A császári palota márványoszlopai, szobrai láttán azonban ámulva csodáltuk a római szobrászok mesterműveit. Megmásztuk a kilátót, fényképezkedtünk egy new yorki turista társaságában, a piacon fűgét, epret vettünk. Klissza várához felkapaszkodva gyönyörködtünk a végtelen kilátásban, s megemlékeztünk az itt, szülei felajánlásból született Árpád - házi, később Szent Margitról.

Harmadnap Dubrovnikig állandóan fényképeket készítettünk a buszból, mert szinte minden kanyarban új, szebb táj és látvány tárult elénk. A tenger csodálatos, ezerszínű, ezerarcú, élő, hatalmas, egyszerre lenyűgöző és félelmetes valami. Ezt a változó, mindig megújuló természeti jelenséget minden reggel és este verssel is megünnepeztük. Dubrovnikot a várfalon körbesétálva néztük meg több ezer, mindenféle nyelven karattyoló turista társaságában. És persze nem maradhattak ki A trónok harca kultfilm forgatási helyszínei meg a szuvenírbolt sem, ahol a rajongók beleülhettek a filmből ismert kardokból épített trónba. Visszafelé Makarskánál a habokba vettettük magunkat, és még tengeri csillagot és tengeri uborkát is kézbe foghattunk!

Esténként Omisban a mólóra, a tengerre mentünk sétálni, vagy a szűk középkori utcácskákon kanyarogtunk. Utolsó napunk két úticélján Trogirban és Sibenikben már hamisítatlan nyári hangulat fogadott: turistáktól zsúfolt utcák, tikkasztó hőség, fagy minden mennyiségben. Azért még így is volt erőnk a pálmafákkal szegélyezett tengerparti sétány után felkapaszkodni a szűk harangtoronyba, ahol a kilátás minden fáradtságért kárpótolt.

Kora délután indultunk haza, közben egy jókora zuhét is megúsztunk. Késő este aztán minden buszról leszálló gyerek arról érdeklődött, foglaltak-e már a szülők valahol szállást a nyárra. Mert ha nem ,Omis jó úticél!

Odahaza jártunk: Zrínyisek Határtalanul kirándulása Erdélyben

2018.09.

Mindannyiunk „bakancslistáján” valahol ott szerepel Erdély. Van, akinek a táj és a nyugatibb területekhez képest érintetlen természet, másoknak a történelem, és az irodalom jeles képviselői, megint másoknak az erdélyi magyarok, rokonok jelentik a meghívót.

A Zrínyi Ilona Általános Iskola 7. „a” és „c” osztályosainak számára nem volt kérdés, hogy hová utazzanak. A lehetséges határon túli kirándulások helyszínei közül gondolkodás nélkül böktünk rá a térképen Székelyföldre. Testközelből szeretnénk volna megtapasztalni, milyenek Erdély természeti csodái, kultúrája, de legfőképp azt megérezni, milyen magyarnak lenni szülővárosunktól kilencszáz kilométerre, egy másik országban, mégis otthon. Tudtuk, hogy nagyon nagy élmény lesz, de többet kaptunk ettől az utazástól, mint azt előre gondolni mertük.

Kilencszáz kilométer! Ilyen hosszú utazás várt ránk autóbusszal. Az indulás napján Gyergyószentmiklósig, a történelmi Magyarország ezer éves határának közelében fekvő városig jutottunk. Sokan elgondolkodtunk azon, hogy már hátunk mögött hagytuk Nagyváradot, ami Szent László királyunk nyughelye, Ady Endre költőóriásunk életének fontos állomása, majd áthaladtunk a Királyhágón, és még csak ekkor léptük át Erdély kapuját. Kolozsvárott, Mátyás király monumentális szobra előtt, azon töprengtünk, hogy a történelem néha milyen véletleneket produkál. A nagy király nem a családi várkastélyban, Vajdahunyadon, hanem itt a „kincses városban” született. Nagyváradon csatlakozott hozzánk túravezetőnk, Tóth Andrea, aki az erdélyi főúri Kemény család leszármazottjának, Kemény Gézának a párja. Andrea személyében mi is kincset érő túravezetőre találtunk.

A következő négy napon, Gyergyószentmiklósról kiindulva, csillagtúraszerűen utaztuk be Erdély keleti peremét, Székelyföldet. Lehetetlen vállalkozás lenne egy cikk keretein belül papírra vetni minden élményünket. A Gyilkos-tó és a Szent Anna-tó partján kíváncsisággal vegyes borzongással figyeltük a friss medvenyomokat. A Mohos-tőzezlápnál a különleges élőhelyen kívül megismerkedtünk a pajzán székely humorral vezetőnk, Laci bácsi lebilincselő előadásában. A parajdi Sóvidék, Zetelaka festett székelykapui, Tamási Áron és Wass Albert sírja szép és megindító emlékek. Csíksomlyón, Szűz Mária szobrát megérintve mindenki elrebegette kívánságát, fenn a hegynyeregben pedig megérintett minket a magyarság összetartozását jelképező különleges hely. Elképzeltük, hogy milyen lehet a búcsúkor itt zarándokló százezrek tömege.

Az emlékezetes pillanatok sorában talán a legkülönlegesebbek a székely emberekkel történt találkozások voltak. Gyergyószárhegyen találkozhattunk Bőjte atya árváival és nevelőikkel, este az itt élő fiatalokkal töltöttünk tartalmas perceket a táncházban. Csíkszeredán megtekintettük a jégkorongstadiont, és beszélgettünk az ott dogozókkal. Kellemes benyomást tettek ránk vendéglátóink, és egy véletlen baleset kapcsán (szerencsére nagy baj nem történt)

a helyi kórház dolgozói is. Nyelvi nehézség nem volt, mindenkire magyarul szóltunk, mindenki magyarul szólt hozzánk. Otthon éreztük magunkat.

Szinte észre sem vettük, de eljött kirándulásunk utolsó napja. Újra előttünk állt kilencszáz kilométer. Hazafelé csak egyetlen helyen álltunk meg hosszabb időre, Marosvécsen, a Kemény-kastélyban. Azt sem felejtjük el, az biztos! Megismertük Kemény Gézát, aki négy éve kapta vissza ősei kastélyát a román államtól. Tőle és a túravezetőnkől, Andreától az Ismerős Arcok zenekar új nemzeti sporthimnuszának eléneklésével búcsúztunk, és köszöntünk meg minden élményt. Együtt szólt a refrén: „Hogy történjen bármi, amíg élünk s meghalunk, mi egy vérből valók vagyunk.”

Élmények-Határtalanul

A 7.b osztály Erdélyben

2019.05

Milyen egy jó kirándulás? A válasz függ attól, hogy kitől kérdezzük. De az biztos, hogy szinte mindenki rögtön rávágja: Legyen izgalmas, érdekes, akár még kalandos is! A helyszín legyen gyönyörű, vadregényes, természeti szépségekben gazdag. Lehessen pihenni, de ne unatkozzunk. Azokkal lehessünk, akikkel jól érezzük magunkat, szívesen töltjük együtt az időt. Finom ételeket együnk, kóstoljunk új ízeket, de ne kelljen lemondanunk a megszokottakról sem. Nem árt, ha új ismereteket szerzünk, és saját magunk tapasztalunk meg eddig tanultakat. Mindeközben persze legyen meg az otthoni kényelem az utazás alatt és a szálláson is. Képek a galériában!

Nem könnyű ennyi igénynek megfelelni! Ám mi, a 7.b osztály tagjai és kísérő tanárai bizonyíthatjuk, hogy létezik ilyen kirándulás. Nekünk részünk volt benne! Május 14-től 17-ig a Határtalanul pályázat keretében ellátogattunk Erdélybe, ahol történelmi, irodalmi emlékhelyeket jártunk be, és gyönyörködtünk a vidék természeti csodáiban. Úti programunkban többek között szerepelt a tordai és parajdi sóbánya, a Gyilkos-tó és a Békás-szoros, a Székelyföld megannyi látnivalója. Tisztelegtünk történelmünk és irodalmunk nagyjai előtt Farkaslakán, Székelyudvarhelyen, Segesváron és Fehéregyházán. Kanyarogtunk busszal hegyi szerpentineken, sétáltunk történelmi városok macskakövein és árnyas tóparti

ösvényeken, megcsodáltunk műemlékeket, szobrokat, székelykapukat és korondi kerámiákat. A Hargita felhők közé bújó magas csúcsai és a sóvidék bányáinak mélye egyaránt lenyűgözött mindannyiunkat. A friss hegyvidéki levegő jótékony hatását éreztük magunkon, s bár az időjárás változékony arcát mutatta, az eső sem állíthatott meg bennünket a szépségek felfedezésében. Medvét sajnos – szerencsére? – nem láttunk, de gyakori volt a hegyoldalakon legelő nyájak és a közutakon ballagó tehéncsordák látványa.

A nevezetességekhez kapcsolódó történetek felidéztek és elmélyítették a történelem és irodalom órákon tanultakat, a táj szemlélése közben pedig a biológiából és földrajzból szerzett ismereteink gyarapodtak. Felkészült és tájékozott idegenvezetőnk, Pető Andrea avatott be minket a helyiek életébe, mindenről lelkesen és érdekesen mesélt, ízes székely beszédére és bájos személyiségére biztos sokáig emlékezni fogunk. A kedves székelylentléleki panzió kényelmes szállást biztosított, barátságos házigazdánk, Marika néni pedig minden kívánságunkat leste. Már a kapuban az általa sütött házi süteményekkel várt, és a töltött káposztája is feledhetetlen a számunkra. A panzió szomszédságában található helyi iskola nyolcadikosainak nagy örömet szereztünk, hiszen látogatásunkkal némileg megrövidítettük a matematika órát. A szünetben egy rövidke barátságos focimeccsre is jutott idő, ezzel is bizonyítva, hogy a gyerekek mindenhol szeretnek játszani. Ez a négy nap nemcsak kulturális és ismeretterjesztő programokat tartogatott. Legalább ennyire fontos az is, hogy valamennyi élményét együtt élhettük át, növekedhetett bennünk az összetartozás érzése, még inkább közösséggé kovácsolódtunk.

A hosszú utazással együtt a program minden percét élveztük, gazdagodtunk élményekben, tapasztalatokban; sokat tanultunk, bár észrevétlenül. Mindenkinek köszönettel tartozunk, akik lehetővé tették számunkra ezt az utat. Sokunkban megfogalmazódott a gondolat, hogy jó volna ide újra visszatérni. Erdély és ez a kirándulás örök emlék marad mindannyiunk számára!

Ahol a medve nem játék –Székelyföldön jártunk

2019.09.

Szeptember 16-án hajnali 4 órakor 55 hetedik évfolyamos diákkal és 5 kísérő tanárral indult el buszunk a Zrínyi Ilona Általános Iskola elől. Álmoságunknál csak izgatottságunk volt nagyobb, hiszen az elkövetkezendő 5 napban közel 2200 km és rengeteg élmény várt ránk. Kirándulásunk első megállója Nagyvárad volt, ahol sajnos csak rövid városnézésre jutott idő. Természetesen megtekintettük Ady és költőtársai szobrát. A Király-hágón át Kolozsvárra, Mátyás szülővárosába vezetett utunk. Majdnem éjfél volt, mire szálláshelyünkre, Gyergyószentmiklósról érkezünk. A hosszú és fárasztó nap után senkinek sem okozott gondot az alvás. Kedden már pihenten és lelkesen vágunk neki a második napnak. Sajnos az időjárás nem fogadott kegyeibe minket, hiszen az előző napi szikrázó napsütés helyett, csak gromba felhőket láttunk, és bizony közbe-közbe az eső is eleredt. Ez persze nem szegte kedvünket, mikor városnézésre indultunk. Idegenvezetőnk bemutatta nekünk azt a gimnáziumot, ahol érettségizett. Itt végezte középiskolai tanulmányait Eröss Zsolt, híres hegymászónk is. Rá mindig, ha itt járunk, személyes ismerősként gondolunk, hiszen iskolánkban tartotta talán utolsó előadását, mielőtt életét vesztette. Az Örmény templom és Szent Miklós szobrának megtekintése után elindultunk Gyergyószárhegyre, hogy meglátogassuk a Bőjte Csaba által támogatott gyermekotthont. Megismerkedhettünk az otthon lakóinak életével, és megnézhattuk a fiúk és lányok szobáit is. Tartós élelmiszerrel és egy kis csokival mi is igyekeztünk megkönnyíteni az itt élő gyerekek mindennapjait. E nap programjában még Erdély két természeti csodája a Gyilkos-tó és a Békás-szoros szerepelt. A rossz idő ellenére a Békás-szorosban mind a hatvanan 5 km-en keresztül gyönyörködhattunk a természet lenyűgöző szépségeiben. Szerdán a Csíki-medencével ismerkedtünk. Egy rövid madéfalvai megálló után megérkeztünk Csíksomlyóra, ahol a kegytemplomban megcsodálhattuk a híres Mária szobrot. Nagy ijedtséget okozott, amikor a templomból kiérve szirénázva megszólaltak lenémított mobiltelefonjaink. Kiderült, hogy medve van a közelben, ezt jelezte a helyi katasztrófavédelem. Szerencsére medvével sem akkor sem később nem találkoztunk személyesen, pedig innen a Szent Anna - tóhoz és a Mohos- tőzegláphoz látogattunk, ahol bizony szinte mindennapos vendég a Székelyföld leghíresebb állata. A szállásunkra tartva megálltunk Nyergestetőn, ahol közösen elénekeltük a Székely himnuszt. A negyedik erdélyi napunk is „medvés” élménnyel kezdődött, hiszen megtekintettük a Medve- tavat, mely Európa egyetlen heliotermikus tava. A parajdi sóbánya után Korondon keresztül Farkaslakára

érkeztünk. Itt megismerkedhettünk a székely kapu motívumvilágával, és készítettünk fotót Tamási Áron sírjánál. Utolsó napunkon Marosvécsen tettünk látogatást, majd Maros mentén haladva a Király – hágón búcsút vettünk Erdély hegyeitől.

